

LEBRIS | We know
ALEXIS COCHINO books

AVENTURI ÎN SPAȚIU

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Supernova și niște amintiri (pe SSD și nu numai)	7
Un mesaj din trecut	20
Război și pace	35
O capcană și... încă un mesaj din trecut	52
Krifosienii și... eternul Adam	68
Un pulsar cu rol de far... spațial	87
Muștele tse-tse și planta carnivoră	100
O misiune plictisitoare	117

Supernova și niște amintiri (pe SSD și nu numai)

—Ce faci, nu dormi? întrebă Namir deschizând ușa de la cabina de telemetrie.

—Nu, am preferat să revăd informațiile primite de la senzori. Peste trei ore vom coborî acolo și vreau să fim cât mai bine pregătiți; Rami se întinse, căscă și apoi apucă sticla de pe masă.

—Vrei o gură de apă? Sau... mai bine „un pai”? (Rami zâmbi amintirii)

—Un ce?! Namir era ușor perplex.

—Un pai. Nu mai știi?! Așa ziceai tu la limonadă când erai mic...

—Ah, da, ai dreptate, uitasem. Da, aș vrea „un pai”, te rog!

Rami se ridică, scoase un alt pahar, turnă apă din sticlă și puse o pastilă de concentrat de limonadă înăuntru în timp ce bombănea – *asta nu e limonadă, frățioare, dar ce să facem dacă lămâile le-am terminat...*

Se întoarse și îi întinse paharul.

—Auzi, dar tu de ce nu dormi?

—Las' că am dormit destul. Hai mai bine să ne mai uităm o dată peste imaginile culese de Berta.

Berta, sonda navei, revenise recent din misiune. Survolarea coastei sudice a unicei insule a planetei, detectată cu senzorii de medie distanță

încă de la ieșirea din hiperspațiu, s-a dovedit a fi un pic mai complicată decât părea la prima vedere.

La desprinderea de navă, toți parametrii erau în limite normale. Berta a ieșit de pe orbita pe care se rotea Hope și, descriind un arc de foc, a urmat o traiectorie calculată de computer astfel încât să poată explora mai de aproape o parte din suprafața planetei și, în același timp, să facă economie de energie; lărmăile nu erau singurul lucru care le lipsea...

Erau obligați să folosească reactorul principal la doar 33% din capacitate din cauza defectării a două dintre cele trei celule pe bază de evanium. Acest accident nefericit se întâmplase atunci când, dintr-o eroare de calcul, ieșiseră din hiperspațiu prea aproape de rămășițele supernovei Kepler sau SN1604, cum mai e cunoscută. Radiația fusese suficient de puternică să descentreze spinul celor două celule și apoi să determine evaniumul din ele să facă implozie. Avuseseră noroc că a treia celulă rezistase, că sistemele de protecție detectaseră problema și că le rămăsese destulă energie în reactor cât să facă un nou salt în hiperspațiu. Altfel, ar fi rămas să admire foarte mult timp SN1604... prea mult pentru gustul lor!

Următorul salt îi adusesse aproape de această mică planetă unde sperau să își poată refăce o parte din rezerve și să repare cele două celule de evanium defecte.

Planeta Epsilon-31 nu fusese niciodată explorată la sol, fiind cunoscută doar datorită telescoapelor. Așa că decisese să o trimită mai întâi pe Berta să culeagă date suplimentare. Acestea erau încurajatoare – gravitație 0,7 g, câmp magnetic asemănător Terrei (deși cu niște oscilații puțin cam ciudate), atmosfera cu oxigen 17% și fără gaze toxice cunoscute, ocean planetar din apă în stare lichidă, o insulă de aproximativ 100 km diametru (aparent vulcanică în origine, cu un crater încă fumegând la extremitatea estică), temperatura la sol între 10 și 45 de grade Celsius, fără vietăți de mari dimensiuni.

Namir dirijase sonda spre partea de sud a insulei, unde un platou cu altitudine medie părea să ofere un bun loc de asolizare. Berta coborâse lin apoi, când mai avea doar 2,4 km, nu mai răspunse la comenzi, iar imaginile

transmise erau discontinue. Totul a durat exact 37 de secunde, timp în care părea că o vor pierde. Apoi, comunicația s-a restabilit și au putut să vadă că Berta asolizase cu bine, iar comenzile reveniseră și ele la normal.

—Ce a fost asta?! Namir se uită uimit la aparate, fără să înțeleagă nici de ce pierduseră controlul asupra Bertei, nici cum aceasta își revenise.

—Ai verificat stabilizatoarele? Poate au fost afectate și ele, odată cu celulele reactorului.

Locul de andocare al Bertei era pe partea de sus a navei, acolo unde radiația supernovei produsese cele mai mari avarii.

—Da, le-am verificat, la fel ca pe motor, senzori și antene. Nu am găsit nicio problemă! Și asta nu ar fi neapărat de mirare; am mai avut noi avarii care nu au fost evidente la prima verificare. Ce întreb eu este *cine a asolizat-o pe Berta?*!

—Nu era pe pilot automat?

—Știi că pe planete neexplorate nu mă bazez pe sistemele automate. Prefer să asolizez manual. Iar în acele momente, comenzile mele nu funcționau!

—Poate a preluat singur comanda?

—Cine, pilotul automat? Nu, nu, îl dezactivasem și la nivelul 2, de asta ți-am cerut să validezi și cu cheia ta de comandă. Am vrut să fiu sigur că nu interpretează ca pericol manevrele mele pe o planetă cu gravitație scăzută.

—Atunci...?

—Păi asta îți zic, nu știu ce s-a întâmplat! Practic... Berta a asolizat singură, fără ajutorul meu sau al pilotului automat.

—Hmm...

Analizără toate datele furnizate de senzori și nu găsiră nimic care să explice fenomenul. Totul părea în regulă. Poate cu excepția unei creșteri de scurtă durată în nivelul de energie măsurată în bateria internă a sondei. Cum panourile solare erau decuplate, iar sonda era la zeci de mii de

LIBRIS | We know books
kilometri de navă, nu înțelegeau această creștere. Și nici nu era clar ce legătură putea avea cu asolizarea misterioasă.

După ce a cules mostre de sol și apă cu ajutorul miniroverului Zak, Berta revenise pe orbită, fără să mai întâmpine vreo problemă. Nici analizele făcute pe mostrele de sol și apă nu îi luminaseră mai mult. Solul părea compus din roci întâlnite frecvent și pe alte planete de acest tip, iar apa nu conținea produși toxici. Au detectat suficiente dovezi de viață organică bazată pe carbon și chiar reziduuri de evanium.

În ciuda lipsei unei explicații pentru anomalia suferită de Berta și pentru că toate datele păreau să indice lipsa unui pericol, au decis să coboare pe planetă la începutul următoarei zile, adică peste 5 ore. Decizia era motivată și de distanța mare – 125 de ani-lumină – până la următoarea planetă cu astfel de resurse, precum și de faptul că celula de evanium putea furniza energie pentru încă un salt în hiperspațiu abia peste o lună. Ceea ce prelungea prea mult durata expediției – erau așteptați înapoi pe Terra cu informații despre SN1604 cel târziu pe 3 mai. Unde mai pui că pe 5 mai proiectaseră o super petrecere de ziua lui Namir la care invitaseră toți prietenii, așa că nu puteau să lipsească tocmai ei!

—Bine, dacă tot nu dormim, atunci spune-mi și mie – ai găsit ceva deosebit?

—Nu, zise Rami, deși...

—Deși...? Haide, nu mă fierbe, știi că nu am răbdarea ta!

—E doar o ciudățenie, nimic mai mult, și nu cred că explică nimic din ceea ce s-a întâmplat. Totuși, SSD-ul Bertei este plin.

—Plin?! Cu ce?

—Aparent, cu date mai vechi de la camerele și senzorii ei.

—Eram sigur că am făcut back-up la toate datele din misiunile din ultima lună pe SSD-ul navei și apoi le-am șters de pe cel al sondei! Namir era perplex.

—Sunt la fel de sigur și eu. Problema e că datele...

—Ei? Ce e cu ele?

—Sunt date *vechi*, înțelegi?

—Cât de vechi?

—Din... anii trecuți.

Rami înghiți în sec.

—Vrei să spui că pe SSD au reapărut toate datele din anii trecuți?!

—Ei, nu, nu chiar toate, nu ar avea loc. Dar sunt acolo, amestecate, date de la misiunile Sirius 2, HD188753, până și de la Marte DS, una dintre primele noastre misiuni.

—Hm, ciudat! Ai verificat jurnalul de bord? Poate am transmis noi vreo comandă „Restore” la vreun moment dat.

—Am verificat, Namir, și îți garantez că nu apare nici o astfel de comandă.

—Ia stai! Namir rămăsese cu gura căscată, la propriu. Dacă noi am șters datele respective, iar ele *nu mai existau nici măcar în sistemele navei*, cum a putut Berta să facă rost de ele?! Din câte știu eu, nu are antene de deep space, ca să presupunem că le-a recuperat de la baza principală, iar până acolo...

—... Știu, sunt 1543 de ani-lumină, deci nu putea să se conecteze cu bielele ei antene short range, îl completează Rami. Nu, nu are! Și da, știu! Oricum, oftă el, asta nu arată cum a asolizat Berta singură.

—Păi și până la urmă crezi că e vreun pericol? Namir puse întrebarea-cheie, deoarece Rami era vestit pentru prudența cu care evalua misiunile.

—Nu, nu există nimic care să arate vreun pericol și, în plus, nu putem să...

—... facem un nou salt înainte de o lună și până atunci trebuie să fim înapoi, știu! zise Namir nerăbdător. Așadar, coborâm?

—Coborâm!

Rami zâmbi ușor cu gândul la dorința vizibilă a lui Namir de a explora noua planetă.

—Păi, atunci, hai să recapitulăm! Coborâm cu modulul 1 pe planetă, la 3 km vest de locul unde a asolizat Berta – senzorii au arătat că acolo există evanium la o adâncime rezonabilă. Folosim freza roverului ca să extragem minereul și îl purificăm. Hm! pentru asta trebuie să luăm cu noi cuptorul catalitic, ceea ce, la cele 237 kg ale lui, înseamnă un consum serios de energie pentru a reveni pe orbită.

—Pe de altă parte, dacă facem purificarea pe navă, vom consuma destul de mult oxigen și vom suprasolicita filtrele, așa că nu cred că e o idee bună.

—Câte filtre mai avem? întrebă Namir.

—Nu destule cât să nu ne pese de această risipă, așa că o să luăm și cuptorul cu noi.

—Bine! Așadar, purificăm evaniumul, revenim la bord, încărcăm celulele 1 și 3, avem reactorul la 100%, facem saltul înapoi către SN1604, culegem datele, facem saltul spre bază și gata.

—Ce simplu pare când o spui tu! zâmbi Rami. Va trebui să avem grijă cum calculăm saltul spre supernovă – nu am niciun chef să repetăm această experiență.

—Stai liniștit, am refăcut deja calculele, luând în considerare și deviația de axă produsă de activitatea recentă a supernovei, cea care ne-a indus în eroare data trecută. Vom ieși din hiperspațiu la fix, nici prea aproape, că ne prăjim ca data trecută, nici prea departe, că nu mai putem analiza supernova. *Io e pefect!*

—Poftim?! era rându lui Rami să rămână cu gura căscată.

—*Io e pefect*, nu mai știi cum ziceam?

—Ah, ba da, cum să nu știi! Ne-am amuzat o grămadă pe tema asta! Doar că... uitasem.

Modulul 1 era verificat și i se atașă roverul MaX, ale cărui baterii se încărcaseră între timp. Hotărâră să nu mai ia panourile solare; după repararea celulelor de evanium vor avea suficientă energie în reactor cât să nu mai conteze cantitatea consumată de rover. Verificară cuptorul

catalitic și îl încărcară în modul, apoi îmbrăcară costumele de zbor. Deși datele furnizate de Berta păreau să indice condiții de mediu favorabile la suprafața planetei, au hotărât că e mai bine așa, cel puțin la început.

Desprinderea de navă a decurs bine. Au coborât mai lent decât Berta, pe o traiectorie în spirală, deoarece Rami voia să exploreze cu ajutorul camerelor video și al teletermografelor cât mai mult din suprafața planetei. După 4 ore de zbor, asolizară pe același platou stâncos abordat și de către sondă.

Namir îl decuplă pe MaX și îl conduse cu ajutorul telecomenzii până la locul unde semnalul evaniumului era cel mai puternic. Acolo foră cu ajutorul frezei un puț de 17 m și extrase 1,2 kg de minereu de evanium. Filonul era mult mai bogat de atât, dar hotărâseră să nu ia mai mult decât aveau nevoie.

Între timp, Rami instalase tabăra – cortul autopresurizat în care aveau să doarmă peste noapte. În acest timp, cuptorul catalitic putea finaliza purificarea evaniumului, operație care dura în total 6 ore.

—Hei, gata? Te-ai și întors?

—Da, floare la ureche, zise Namir descărcând containerul cu evanium. Unde ai pus cuptorul?

—Vezi că l-am instalat în spatele movilei de acolo. Îl încarci și îl pornești tu? Eu aș pregăti între timp și masa, că până la apus mai sunt doar 40 de minute.

—De acord. Ce pregătești, broccoli sau spanac? întrebă Namir și izbucni în râs.

—Ha, ha, ha! Ce am mai râs! Rami scoase limba la el și apoi mormăi mai mult pentru sine: *auzi la el, broccoli! – bleach! spanac! – oribil!*

Peste jumătate de oră, cuptorul pornise, iar Namir se întorcea cu un braț de lemne uscate.

—Uite! M-am gândit să aprindem un foc mic, cât mai stăm să ne bem ceaiul după masă.

—Excelentă idee, zise Rami, în timp ce punea mâncarea în farfurii. Vezi că frige, îl avertiză.

—Ce e asta? Iar piure de alge?! Îmi retrag cuvintele, mai bine era broccoli, cred că până și tu ești de acord.

—Mda, mă știi prea bine, zise Rami. Dar ce să fac, dacă nu ai vrut să luăm ceaunul cu noi, să facem o tocană de legume...

—Eu nu am vruut?! Păi nu tu ai zis că dacă încercăm să trecem ceaunul prin controlul de securitate s-ar putea să ne trezim că ne trimit la spart piatră la carieră, în loc de misiunea asta?

—Da, da, glumeam. Realitatea este că tare îmi e dor de excursiile noastre. Rami oftă.

—Da, era frumos! Tiii, și uitasem ce de nebunii făceam! Ciudat... de unde au reapărut toate amintirile astea?! Namir tăcu, suflând gânditor în terciul verde cu miros de mare.

O oră mai târziu, masa fiind gata și totul în tabără aranjat, se așezară în jurul focului pe care Namir îl aprinsese între timp.

—Ce frumos arde! Uitasem ce bine e să stai lângă un foc adevărat...

—Da, îți mulțumesc pentru el!

Rami se ridică, îl ciufuli cu drag și îi întinse una dintre cămile cu ceai.

—*Nu ched!* De unde ai făcut rost de ceai de iasomie?!

Rami zâmbi la auzul vorbeii din copilărie, apoi zise:

—Aaa... mi-e teamă că l-am considerat mai util decât bolul cu bomboane primit de la sponsorul nostru, știi tu... așa că am lăsat bomboanele la bază și am umplut bolul cu ceai de iasomie. Auzi, bomboane! Și nici măcar nu erau de pește, ca să se asorteze cu piureul de alge!

—Ha, te-au supărat răuăștia cu aprovizionarea, bag seama.

—Păi, da! Auzi, alge! zise Rami și pufni pe nas. Bine ai zis tu, chiar și broccoli era de preferat!